

VITRINE

ΤΟ ΣΤΥΛ, ΟΙ ΤΑΞΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΕΙΡΑΣΜΟΙ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ • ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2011
7,34 € - 2.500 Λ

Κώστας & Χριστιάνα Καίσαρη
το χρυσό ζευγάρι της χρονιάς

Δεν μπορώ
να ζήσω
χωρίς!...

...τους φίλους, τα πάρτι, τους έρωτες,
τα ψέματα, τη χαρά, τις αναμνήσεις, τα ταξίδια,
τα δώρα, τα Χριστούγεννα...

VITRINE

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2001 ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ON THE COVER

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΑ ΚΑΙΣΑΡΗ: Photo: Θοδωρής Ψιάχος

ΠΡΟΣΩΠΑ

82 ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΑ ΚΑΙΣΑΡΗ

98 ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΒΑΛΤΙΝΟΣ, ΚΟΡΑΛΙΑ ΚΑΡΑΝΤΗ, ΚΛΕΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ,

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ Το μενού περιλαμβάνει διαζύγιο

106 ΛΙΝΑ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ Με υλικό ανείρων

112 ΣΤΕΛΙΟΣ ΡΟΚΚΟΣ Ο ωραίος ανώριμος

ΜΟΔΑ

68 STYLE

72 BEST OF

236 MAGNIFICENT JEWELS

248 NATURAL HIGH

256 NIGHT SNAPS

264 FUN ENERGY

274 SHINE

FILES OF VITRINE

12 SOCIAL CLUB

38 SOCIAL CLUB

56 ΔΩΡΑ

66 GLAM DECO

92 MY LIFE Τζ. Ντ. Ροκφέλερ: Στην έπαυλη ενός κροίσου

118 ΔΕΚΑ ΜΕ ΤΟΝΟ!

122 HAPPY LIFE Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς!

160 BEAUTIFUL PEOPLE

164 FOCUS 50 τρόποι για να περάσω καλύτερα στις γιορτές

170 GROUP THERAPY Φέτος θα γίνω πρωταγωνίστρια της ζωής μου

174 FENG SHUI Περιμένοντας το 2002

V ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

ΛΙΝΑ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Με υλικό ονείρων

Η ΛΙΝΑ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΒΑΦΤΙΣΕ ΤΗ ΖΩΗ
ΣΕ ΠΟΙΗΤΙΚΟ ΛΟΓΟ.
ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΤΗΝ
ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΜΕ,
ΓΙΑΤΙ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ ΜΑΣ
ΠΟΙΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΣΘΗΜΑ,
ΤΡΑΓΟΥΔΙ.

ΤΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΣ ΔΕΔΕ
ΦΩΤ.: ΝΙΚΟΣ ΒΑΡΔΑΚΑΣΤΑΝΗΣ
(D-TALES)

Τ

ώς ξεκινά το... ρεαλιστικό παιδικό παραμύθι σας;

«Θυμάμαι ένα παιδί που κάρηκε τα παιχνίδια, τη φύση – γιατί έμενα στη Χερσόνησο των Μεθώνων, όπου ήταν δασκάλα η μητέρα μου και εκεί τέλειωσα τις δύο πρώτες τάξεις του δημοτικού. Που σημαίνει άριστη σχέση με τη θάλασσα, τις εξοχές, τις αλλαγές της φύσης, την πολυκοσμία του καλοκαιριού, την ερημιά του χειμώνα. Αυτές οι σοβαρές αντιθέσεις στην περίπτωση μου έγιναν οπλοστάσιο. Και επειδή γιορτάζω την 25η Μαρτίου, που γίνεται μεγαλοπρεπής εορτασμός, η γιορτή μου έμοιαζε να είναι κάτι περίεργο. Αλλά υπήρχε κι ένα πολυπληθές σόι, που του άρεσαν τα γλέντια. Είκα δε και τρομερή μανία με το τραγούδι. Μόλις γύριζα από το σχολείο, πριν

μπω καλά καλά στο σπίτι, άνοιγα το ραδιόφωνο. Ήθελα να μαθαίνω τα τραγούδια, να τα ευχαριστιέμαι. Τρέλα είκα, όμως και με το ποδήλατό μου, γιατί, κατά κάποιο τρόπο, μου εξασφάλιζε την ανεξαρτησία μου. Έτσι είκα συνδύασι τις δυο αγάπες μου, στερεώνοντας με σύρμα στο ποδήλατό μου ένα φορητό ραδιοφωνάκι, για να μη μου λείπει ποτέ η μουσική. Επίσης, έφρεφα μεγάλη αγάπη για τους ανθρώπους. Και αυτοί μου το ανταπέδιδαν, γιατί κι εγώ ήμουν μέσα στις "καλημέρες" και στα γέλια».

Αποθάνοσασαν τα μειονεκτήματα της αποκέντρωσης;

«Δεν πρόλαβα, γιατί στην τρίτη δημοτικού ήρθαμε στην Αθήνα. Αλλά, επειδή ερχόμασταν κάθε Σαββατοκύριακο στην πρωτεύουσα και βλέπαμε παραστάσεις του Εθνικού, παρακολουθούσαμε εκδηλώσεις, δεν μας έλειπε τίποτα. Ξαν να είκα μέσα στην Αθήνα μια μονοκατοι-

κία με... φόντο τη θάλασσα. Απ' την άλλη, είχα και φαντασία που κάλπαζε. Που σημαίνει ότι και ακίνητη να έμεινα, εγώ έφτιαχνα τον κόσμο μου. Και πιστεύω ότι σ' αυτό βοηθά η θάλασσα και η αέναη κίνησή της. Εν αντιθέσει με τον κάμπο, που μου προκαλεί... πνίξιμο».

Θεωρείτε στιχουργός-ποιήτρια. Πώς σας φαίνεται ότι οι Ελληνίδες ποιήτριες έχουν αρχίσει, πια, να γίνονται ευρέως γνωστές;

«Με χαρά μου διαπιστώνω ότι τα, τελευταία χρόνια, πολλοί διαβάζουν την Κική Δημουλά και έχουν την ικανοποίηση να κατανοούν το "παιχνίδι" που κάνει με το λόγο. Ο γυναικείος λόγος έχει ιδιαιτερότητα και τον γεννά η σιωπή, η υπομονή, η έντονη παρατηρητικότητα του έξω κόσμου, αλλά και της έσω πραγματικότητας. Γι' αυτό θεωρώ ότι ο γυναικείος λόγος φέρει διαφορετική "υγρασία"».

Αυτή η υγρασία σάς έχει βοηθήσει να «ριζώσετε» κάπου;

Η σχέση σας με την επικαιρότητα;

«Η επικαιρότητα μου κινείται σε συνάρτηση με το πόσο ζωντανά καταγράφω το δικό μας γίγνεσθαι. Τη στιγμή που κάποια πράγματα γίνονται συμπεράσματα και τους δίνω ονόματα, τότε ενώνομαι με τους ακροατές. Είναι το φίλτρο μου, αλλά και ένας ζωντανός καθρέφτης το τώρα, άσχετα αν κυοφορώ μια ιδέα ακόμη και για τρία χρόνια. Η επικαιρότητα της Λίνας είναι η επικαιρότητα της ζωής και της ζωής της. Αλλά μιρίζομαι και καταγράφω τι συμβαίνει πολύπλευρα. Έπιπτα από περίπου... 400 νέγνες τραγουδιών, πρέπει ή η καρδιά μου να είναι πολύ καθαρή –για να είμαι αυθόρμητη στο τραγούδι– ή να έχω την ευθύνη και την ευδαιμονία του καλού μάστορα».

Ως καλός μάστορας ορίζετε τις ιδέες και το αποτέλεσμα ή υπάρχει πάντα κάτι από πίσω που οδηγεί το χέρι;

«Σαφώς, υπάρχει. Το θέμα είναι πόσο το χέρι βρίσκεται σε θέση ν' αφηθεί σ' αυτό που υ-

λιτισμό με γοήτευε κι αυτή. Άλλη αρχιτεκτονική, άλλα τραγούδια, άλλη λογοτεχνία, άλλα ρούχα, άλλος αέρας, θέατρο. Ανάμεσα σ' αυτούς τους δύο πόλους, λοιπόν, αναπτύχθηκε μέσα μου ο δικός μου ελεύθερος χώρος έκφρασης, η λαχτάρα μου να βαφτίζω τη ζωή και να τη μετουσιώνω σε ποιητικό λόγο και αίσθημα. Αγαπημένο μου θέμα η καθημερινότητα. Από τη φύση μου βαριέμαι την επανάληψη, τη ρουτίνα. Για να μπορέσω να την αντέξω, βλέπω κάθε μέρα κάτι με καινούργια μάτια. Τους δρόμους, το φως, τους ανθρώπους, τον εαυτό μου. Κι είναι εντυπωσιακό πώς, τελικά, με το παραμύθι και το όνειρο ανισταέται κανείς σε άλλα "παραμύθια" της πραγματικότητας και αποφεύγει όσο γίνεται την αλλοτρίωσή του. Η ποιητική ματιά στη ζωή βοηθά τον άνθρωπο να μη χάνει την ανθρωπιά του και τις αξίες του. Δεν εννοώ "ρομαντική" ματιά, συναισθηματισμό. Εννοώ βαθύτερη κατανόηση της συνύπαρξης του ωραίου με το ά-

«Ο ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΕΧΕΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΓΕΝΝΑ Η ΣΙΩΠΗ, Η ΥΠΟΜΟΝΗ, Η ΕΝΤΟΝΗ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΕΞΩ ΚΟΣΜΟΥ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΞΩ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ. ΓΙ' ΑΥΤΟ ΘΕΩΡΩ ΟΤΙ Ο ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΦΕΡΕΙ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ "ΥΓΡΑΣΙΑ"».

«Στη χαρά και τη διαθεσιμότητα του εαυτού μου να κατανοήσει την ανθρώπινη φύση, αυτή τη στιγμή του χρόνου, και να δω τι είναι αυτό που αληθινά με θρέφει. Να δω ότι αυτό που με γοητεύει βαθιά είναι η πνευματικότητα. Στέκω έκθαμβη μπροστά της. Κι όταν κάποιος προσπαθεί να βαθύνει τη γνώση του, θα γυρίσει στα μαθηματικά, στη θρησκεία, την ποίηση, τη φιλοσοφία. Αυτοί είναι οι πρώτοι χάρτες, τους οποίους πρέπει να πάρει για να προσανατολιστεί σ' αυτό που ψάχνει».

Ποιο ήταν το έναυσμα για τη νέα σας συνεργασία, στη «Νεάπολιν» –αποδιδόμενη από ολοκαίνουργιες φωνές–, με τους συνθέτες Νίκο Αντύπα και Γιάννη Σπάθα;

«Πέρα από τις μέχρι τώρα κατά μόνας εργασίες τους και ότι ήταν δύο μουσικοί που απάρτιζαν κάποια στιγμή τους Socrates, αυτή τη στιγμή καταθέτουν μαζί την πρώτη ύλη τους κι εγώ έρχομαι σαν ενοποιητικό στοιχείο να γράψω μια κοινή γλώσσα γι' αυτούς τους δημιουργούς».

πάρχει. Όταν είσαι ανοικτός, πρέπει να προσέχεις μη συσσωρευθεί περηφάνια και σιγουριά –ότι εσύ το πέτυχε–, ώστε να μην μπλοκάρουν όλα μέσα σου. Σαφώς εσύ πετυχαίνεις ό,τι πετυχαίνεις, γιατί εσύ είσαι ο δρόμος. Αλλά αυτό που χρειάζεται, για να πολλαπλασιαστεί η ικανότητά σου, είναι μια άλλη ενέργεια, που σε υπερβαίνει».

Όταν παρατηρώ τις δουλειές σας, σημειώνω δυο λέξεις: όνειρο και παραμύθι.

«Δεν μου χωρούσε στο μυαλό και στην καρδιά η ζωή χωρίς παραμύθι κι όνειρο. Από τότε που ήμουν παιδί ξηπνούσα κάθε μέρα και κοιμόμουν κάθε νύκτα γεμάτη όνειρα. Όλο κάτι φανταζόμουν. Όλο κάτι επιθυμούσα. Πρόλαβα να μεγαλώσω όσο ακόμη ο λαϊκός πολιτισμός της χώρας μας ήταν ζωντανός και όμορφος. Ήταν ορατός παντού, στις κουβέντες, στις συνήθειες, στο γούστο του κόσμου, στα τραγούδια, στον ενθουσιασμό και στη μελαγχολία. Απ' την άλλη μεριά, η αστική τάξη με το δικό της πο-

σχημο, γιατί το δεύτερο φωτίζει την ομορφιά του πρώτου, όποτε τα δει κανείς δίπλα δίπλα».

Από τα μέχρι στιγμής στοιχεία μπορούμε να ψυχανεμιστούμε το μέλλον μας;

«Εμείς ναι. Γιατί, για μας, αυτό είναι ζωή. Για εκείνους, όμως, που χειρίζονται συλλογικά τις τύχες μας, δεν είναι ζωή, αλλά παιχνίδι, γιατί η διανοητική προσέγγιση και οι χειρισμοί τους έχουν φύγει σε άλλη σφαίρα! Πάντως, έχω την αίσθηση ότι με τη μέχρι τούδε τροχοδρόμηση, ο κόσμος δεν έχει αύριο! Εκτός αν ξαναγυρίσουμε πίσω σ' ένα ζωντανό σημείο και όχι σ' ένα κατασκευασμένο μοντέλο ζωής».

«Ενορχηστρώνετε» όλες τις λεπτομέρειες κάθε δουλειάς σας. Με τον ίδιο τρόπο επιμελείτε και τις λεπτομέρειες της ζωής;

«Κάποια στιγμή είπα στον εαυτό μου ότι έχω το δικαίωμα ως δημιουργός να υπάρχει αταξία στο "εργαστήριό" μου. Την ώρα, δηλαδή, που δημιουργώ κάτι, να υπάρχει μια έξοχη ασχήμια από πεταμένα "πράγματα". Αυτή η κατάσταση

που επιτρέπεται να ελευθερώνομαι στο άγνωστο, ό-
τιν έχω ένα λευκό χαρτί μπροστά μου. Μετά τη
δημιουργία νέων πράγματα που περίσσεψαν. Για
τη προλάβεις να φύγεις απ' αυτόν το χώρο και να
περάσεις στο χώρο της ζωής σου καθαρός, χρει-
άζεται πείρα και χρόνια που φέρνουν ως συμπέ-
ρασμα ότι πάντα θα μπορείς να έχεις δίπλα το "ερ-
γαστήριό" σου. Παλιά τραμάσαν μ' εμένα, όταν δεν
μιλούσα σε μια παρέα. Πίστευαν ότι ήμουν λυ-
πημένη. Τώρα οι άνθρωποι μου ξέρουν ότι "α-
πουσιάζω", επειδή κάτι άλλο έχει έρθει μέσα μου.
Και δεν φέρνει σε πανικό ούτε εκείνους ούτε ε-
μένα. Ξέρετε πού είναι η πληγή; Όταν μπαίνει κα-
νείς στον κόπο της απουσίας, νομίζει ότι οι άλλοι
θα τον περιμένουν μ' ανοικτές αγκάλες, γιατί την
ώρα που "βγαίνει" ζανά στον κόσμο, θέλει πα-
ρηγοριά! Αυτό, όμως, συνήθως δεν συμβαίνει,
γιατί πρόκειται για εσωτερικό ταξίδι, που δεν είναι
εύκολο να κατανοηθεί από τους απ' έξω».

**Εμπιστευθήκατε νέες, φρέσκες φωνές για
την απόδοση των καλλιτεχνικών ανουσιών
σας. Τι θέλετε να πείτε με αυτή την κίνηση;**

«Επειδή, παγκόσμια πια, είναι θεμελιωμένο καθε-
στώς πως το τραγούδι έγινε βιομηχανικό προϊόν,
έμοιασε οι βιομήχανοι να έχουν τη δυνατότητα να
ορίζουν το χρόνο παραγωγής, την αναγκαιότητα
προς κατανάλωση, τα "υλικά", την παράμετρο του
κέρδους. Κατάλαβα ότι δεν μπορούμε να κάνου-
με τη δουλειά μας μ' αυτές τις συνθήκες. Δεν με
πείραζε, καί' αρχίνα, γιατί δεν ήμουν η μονάδα που
έδινε κουτούλιές, αφού ήμια σε ομάδα. Τον τε-
λευταίο καιρό, όμως, δεν υπάρχει τραγούδι, αλ-
λά... showbiz. Αυτό είχε κακή συνέπεια για την Η-
δια τη δημιουργία. Για μένα, λοιπόν, δεν υπάρχει
τίποτα πιο σπουδαίο από το να βγαίνουν, κάθε
φορά, εν δυνάμει καλύτεροι καλλιτέχνες. Γιατί, όταν
κάτι έχει διαταραχθεί πολύ, θέλει μια αντιπρο-
σφορά. Δηλαδή, με ποιόν τρόπο θα παραγάγεις
αυτό που έχεις όρεξη, χωρίς να περάσεις απ' αυ-
τόν το μηχανισμό, για να διατηρήσεις την ελευ-
θερία σου, ώστε να μη σε διαβρώνει και να μη σε
πνίγει όλη αυτή η διαδικασία».

**Δεν φοβάστε μήπως δημιουργήσετε τους
καινούργιους σταρ, οι οποίοι θα θρέψουν
τους προηγούμενους φόβους σας;**

«Με την ίδια λογική ρωτάω κι εγώ τους γονείς που
αποφασίζουν ν' αποκόψουν παιδιά: "Σε τι κόσμο
τα φέρνεις;" Θέλω να πω ότι, όσο δεινές κι αν εί-
ναι οι συνθήκες, δεν μπορεί να σταματήσει η ζωή

Όπως το παιδί, έτσι και το τραγούδι είναι μια ελπίδα. Επομένως είναι υποχρέωση εκείνων που έχουν μια στοιχειώδη νοητική και ψυχική δύναμη –το λόγο– να κάνουν μια αντιπρόταση».

Έχετε σταθερή εμμονή κατά τις περιόδους της δημιουργίας σας;

«Όχι. Αλλά υπάρχει ένα χαρακτηριστικό: Ο τρόπος που εστιάζω και προσπαθώ να αποτυπώσω ή να ανικνεύσω, έχει συγκεκριμένη γνώση στόχευσης. Τα θέματα των τραγουδιών μου γεννώνται από ένα πολύ συγκεκριμένο ζητούμενο. Εκεί έχω μια εμμονή: Ν' αφήνω να δω τι θα δημιουργηθεί από τον πρώτο πυρήνα. Μου γεννιέται μια μικρή στεριά, κάθε φορά, και εκεί πάνω φέρω σαν μια μικρή Κιβωτό του Νώε τα στοιχεία που νομίζω ότι πρέπει να κουβαλήσω για να τα σώσω από τις πλημμύρες».

Κατά την ώρα της βύθισης σας στο σάκο αισθάνεστε πιο έντονη τη μοναξιά ή την παρουσία των ανθρώπων που μπορεί να λείπουν εκείνη την ώρα;

«Μοναξιά δεν έχω αισθανθεί ποτέ. Μπορώ να πω, όμως, ότι με ευχαριστεί η μονακτικότητα μου, που είναι αυτοδιάθεση σε περιπάτους σε χάσιμο... Μοιάζει να έχει ποιστεί όλο μου το 24ωρο μ' αυτή τη διεργασία. Σπάνια είμαι έξω απ' αυτή τη συνθήκη της εσωτερικής σκέψης. Το καθέτι μού γίνεται αφορμή. Έχω μια πολύ πλούσια εσωτερική πραγματικότητα. Αυτό είναι το παιχνίδι μου».

Ποιο ήταν το όπλο του ξεκινήματος και ποιο είναι το σημερινό;

«Σε αρκετά πράγματα είχα ασθενική ψυχοσύνθεση. Ήμουν τριπλή στην αναιδεια, όπως και στην υποτίμηση. Όπως δεν ήθελα να πληγώσω κανέναν. Κατάλαβα, όμως, ότι αυτό είναι ένα ψυχικό νόσημα, που καλά θα έκανα –όπως και κάνω– να το αντιμετωπίσω. Προσπαθώ, καθημερινά, ν' απαλλαγώ από φοβίες, ν' ανοίξω πολύ μικρά λουκετάκια. Κι αντί να έχω αλλοτριωθεί και να φοβάμαι πώς θα συνεχίσω αυτόν το δρόμο, κατανούω πού υπολείνομαι και γίνομαι πιο εύρωστο».

Όλες αυτές οι δουλειές σας, εν τέλει, είναι τα διαφορετικά σας πρόσωπα;

«Είναι ο τρόπος που εγώ καταλαβαίνω τον κόσμο. Και, επίσης είναι αυτή η σύμπτυξη φύση του καλλιτέχνη να πρέπει να βρίσκει ένα φαντασιακό να τριπλώνει. Δηλαδή, να τελειώνει κάτω και

να πρέπει να βρει το επόμενο ορυχείο, για να μπει. Γιατί είναι βαθιά η έλξη που έχει μ' αυτό. Ο καλλιτέχνης κυνηγάει, μέχρι το τέλος, εκείνο που αυτός θυμάται ότι υπάρχει. Και κάθε φορά που δημιουργεί, έχει μια μικρή γεύση απ' αυτό. Είναι σαν να αποτύπωσε κάτι από μνήμης. Ανακαλείς κάτι, το οποίο για όλο τον άλλο κόσμο δεν υπάρχει, αλλά υπάρχει για σένα. Με την πειραματική παρθενική μου έκφραση, μέσα από κάποια κείμενα –όπως φέτος με τη "Σταγόνα στα γόνιστα"–, είναι σαν να βάζω σε άλλο αγώνισμα τη σκέψη μου. Είναι μια φωτογραφία

μοισιοποιώ, δεν είμαι εγώ, γι' αυτό προσπαθώ να μη βάλω το δικό μου γούστο, αλλά το δικό μου... τηλεγράφο ή μάλλον το e-mail μου, για να το στείλω κάπου αλλού».

Αισθάνεστε... ατέλειωτη και ανεξάντλητη; «Καθόλου. Αλλά θα ήθελα να είμαι ατέλειωτη και ανεξάντλητη»

Πώς ανταλαμβάνετε τις αλλαγές που έρχονται, π.χ. τον ερχομό του ευρώ;

«Θεωρώ ότι το ευρώ είναι μια εμπειρική κανονιστική συνθήκη, για την απόφαση που πήραμε στην Ευρώπη να ενοποιήσουμε τις αγορές μας. Δεν με δαιμονίζει αυτό... Πιο πολύ με πληγώνει η ευτέλεια των πραγμάτων, παρά το ότι θα αλλάζουμε νόμισμα. Έτσι κι αλλιώς εμένα με πείραζε να βλέπω αποτυπωμένους ποιητές και φιλοσόφους στα νομίσματα, για ν' αγοράσω μ' αυτά τα... τίποτα. Αλλά αισθάνομαι, εδώ και πολλά χρόνια, ότι τα πόδια μου είναι στην Ελλάδα, αλλά αυτό που ζω δεν είναι η... Ελλάδα. Τα πόδια μου πατούν ελληνικό χώμα, αλλά η καθημερινότητά μου δεν είναι ελληνική. Αυτό έχει φέρει μεγάλη ανισορροπία, ένα χάσιμο στους ανθρώπους, που οδηγεί σε απομόνωση ή σε μια τάση για μη γόνιμες επικοινωνίες. Θεωρώ ότι αυτές συντηρούνται, αλλά δεν... μετασχηματίζονται. Οπότε, πριν αποφασίσω να φτιάξω το χώρο μου, είχε γίνει ενστικτωδώς η προετοιμασία να έχω έναν τόπο –τρόπο μέσο στη χώρα, για να μπορώ να κρατώ τον εαυτό μου στη συνθήκη που του χρειάζεται, ώστε να μπορέσει να ωριμάσει και να προχωρήσει».

Ποια είναι η ευχή σας για τη νέα χρονιά;

«Να έχουμε μάτια να δούμε τον διπλανό, όπως είναι, πίσω απ' αυτό που έχει ντυθεί! Αλλά και να μην αφήσουμε ανοικώρευτη αυτή τη χώρα, γιατί όσοι άνθρωποι έχουν έρθει θα πρέπει να προσανατολιστούν για το πού ήρθαν, ώστε να μπορέσουν να επικοινωνήσουν και αυτοί ωραία τις ιδιαιτερότητές τους με τις δικές μας, ώστε να μη γίνει ευτέλης η ζωή τους κι αυτοί... μεταπράτες λαθραίων ταγάρων, κάπου στο κέντρο της Αθήνας. Είναι ωραία η πολυχρωμία, η ιδιαιτερότητα, η πολυπολιτισμικότητα. Ας μην είμαστε άρρωστοι με το παρελθόν, αλλά ας μη διακατεχόμαστε και από την εύκολη τάση να γίνουν όλα ένα, το οποίο δεν είμαστε εμείς!»

«Η ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΒΟΗΘΑ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΝΑ ΜΗ ΧΑΝΕΙ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΞΙΕΣ ΤΟΥ. ΔΕΝ ΕΝΝΩ "ΡΟΜΑΝΤΙΚΗ" ΜΑΤΙΑ, ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΙΣΜΟ. ΕΝΝΩ ΒΑΘΥΤΕΡΗ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΥΠΑΡΧΗΣ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΜΕ ΤΟ ΔΕΞΗΜΟ, ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΦΩΤΙΖΕΙ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ, ΟΠΟΤΕ ΤΑ ΔΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΔΙΠΛΑ ΔΙΠΛΑ».

του αισθητήματός μου σ' έναν άλλο "χώρο"!»

Κάθε καλλιτεχνικό δημιούργημά σας είναι και μια προσωπική εξομολόγηση;

«Ασφαλώς επηρεάζονται στοιχεία προσωπικής εξομολόγησης. Λέω σ' ένα τραγούδι από την τελευταία δουλειά: "Τα μεγάλα μου τα λάθη, θέλω ο κόσμος να τα μάθει, γιατί ό,τι τραγουδιέται πρέπει να 'ξομολογείται". Αλλά είναι μια εξομολόγηση που έχει στόχο και τη διευκόλυνση όλων των άλλων να κάνουν το ίδιο. Όταν ένας εξομολογείται, ανακουφίζομαστε και οι υπόλοιποι. Ίσως να μας δίνεται, μέσω εκείνου, και... άφεση αμαρτιών. Και είναι μεγάλη η χαρά μου, όταν, χρησιμοποιώντας δικά μου χρώματα, αφήνω τον εαυτό μου να μιλήσει εκ μέρους άλλων. Η αφορμή αυτού που δη-